

Κατὰ πληθ. μεταφ., τὰ διαβολικῶς ἤτοι ἀδίκως συνα-
χθέντα κέρδη: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομαδέματα κι ἀνεμοσκορ-
πίσματα (τὰ ἀδίκως συναχθέντα κέρδη δὲν εἶναι σταθερά).
Πβ. ἀδικομάζωμα, ἀνεμομάζεμα, ἀνεμομάζωμα,
ἀνεμοσπόρισμα καὶ ἀνεμομάζωτος, ἀνεμοσώ-
ρευτος.

ἀνεμομάζεμα τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ μάζεμα.

Ἀνεμομάδεμα, ὁ ἰδ.: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομαζέματα
διαβολοσκορπίσματα.

ἀνεμομάζωμα τό, σὺνηθ. ἀνιμουμάζουμα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ μάζωμα.

Ἀνεμομάδεμα, ὁ ἰδ.: Παροιμ. φρ. Ἀνεμομαζώματα
διαβολοσκορπίσματα.

ἀνεμομάζωτος ἐπίθ. Ἰόνιοι Νῆσ. ἀνεμομάζωχτος
Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ἐπίθ. *μαζωτός
<μαζώνω, παρ' ὁ καὶ μαζώνω.

Ὁ ὑπὸ τοῦ διαβόλου συλλεγόμενος, ἐπὶ ἀδίκου κέρδους:
Παροιμ. φρ. Ἀνεμομάζωχτα διαβολοσκορπίστα (τὰ ἀδίκως
ἀποκτηθέντα κακῶς ἐξαφανίζονται). Συνών. ἀνεμοσώ-
ρευτος. Πβ. ἀδικομάζωτος, ἀνεμομάδεμα.

ἀνεμομασῶ ἀμάρτ. ἀνιμουμασῶ Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. μασῶ.

Κινῶ τὴν σιαγόνα οἰονεὶ μασῶν χωρὶς νὰ ἔχω τροφήν
ἐντὸς τοῦ στόματος.

ἀνεμομιλῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. μιλῶ.

Ἀνεμολογῶ, ὁ ἰδ.

ἀνεμομπουμπούλα ἡ, ΛΜαβίλ. Ἔργα 50

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπουμπούλα (ἰδ. ἀναπαμπού-
λα), εἰς ὃ ὑπείσθληθεν ὡς α' συνθετ. ἀντὶ τῆς προθ. ἀνὰ
τὸ οὐσ. ἄνεμος.

Ἀνεμοζάλη, θύελλα: Βγαίνουν στριμωχτὰ οὐρλιάζοντας
τῆς ἀνεμομπουμπούλας τὰ ξωτικά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνε-
μικός Β1.

ἀνεμομύλι τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμόμυλος.

Ἀνεμόμυλος, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ἀπάνω 'πὸ τοῖς πλάτες του τρεῖ' ἀνεμομύλια 'λέθαν
κι ἀπάνω 'ς τοῖς κουτάλες του τρεῖ' ἀντρόννα κοιμοῦτο
(ἐνν. τοῦ Διγενῆ). Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνεμομύλια καὶ ὡς
τοπων. Χίος (Καρδάμ.)

ἀνεμόμυλος ὁ, κοιν. ἀνιμόμ'λους βόρ. ἰδιώμ. ἀνι-
μόβλους Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἀνεμόμυλας Πελοπν. (Λακων.
Μάν.) ἀνεμόμυλε Τσακων. Ἰλιμόμουλο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ μύλος.

Μύλος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενος: Φρ. Γυρίζει ἢ εἶναι
σὺν τὸν ἀνεμόμυλο (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀστάτου χαρακτηρῶς).
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

***ἀνεμονεραῖδα** ἡ, ἀνεμοραῖδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ νεραῖδα. Εἰς τὸ ἀνεμο-
ραῖδα ἐξέπεσε τὸ νε κατ' ἀνομ.

Νεραῖδα (διὰ τὴν σημ. τοῦ α' συνθετ. ἄνεμος ἰδ.
ἀνεμικός Β1 καὶ 1β-γ): Μὴ δὰς νὰ περνᾷς τὴ νύχτα
'ς τοοὶ ρυάκονδοι, 'γὰ θὰ σὲ πάρουν οἱ ἀνεμοραῖδες.

ἀνεμονέρι τό, ἀμάρτ. ἀνιμονέρ' Μακεδ. (Γρεβεν.
Μάγ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ νερό.

Ἰαματικὴ πηγὴ θεραπεύουσα νοσήματα προερχόμενα
ἐξ ἐπηρείας δαιμονίων ἀνεμικῶν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀνεμοξούρι τό, Πελοπν. (Μαντίν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ ξοῦρος. Διὰ τὸν σχηματι-
σμὸν πβ. καλὸς καιρὸς - καλοκαίρι κττ.

Σφοδρὸς ἄνεμος, τυφών, ἀνεμοστρόβιλος: Ἦταν ἓνα
ἀνεμοξούρι ποῦ συνέπαιρνε κοντὰ ξύλα, πέτρες, λατούφια, ὅτι
ἀπάνταγε μπροστά του καὶ τὰ σήκωνε ψηλὰ σὰν ἀλετροπόδες
(ἐκ παραδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμικός Β1.

ἀνεμοξουριά ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μαντίν.)
— Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεμοξούρι.

1) Δριμύς, παγερὸς ἄνεμος Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀνεμο-
ξούρι, ὁ ἰδ., Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μαντίν.) — Λεξ.
Βλαστ.: Ἐκεῖ ποῦ πέραγε ἀπὸ τὸ κομμένο νερὸ τὸν πλακώ-
νει γιὰ ἀνεμοξουριά, Θέ μεγαλοδύναμε! (ἐκ παραδ.) Μαντίν.
Ὅταν σηκώνωνται ἀνεμοξουριές ἀρπάζουν ὅτι εὗρουν μπρο-
στά τους (ἐκ παραδ.) αὐτόθι. Στὴν ἀνεμοξουριά μέσα βρί-
σκονται νεράιδες καὶ τρέχουν καὶ χορεύουν (ἐκ παραδ.)
Ἀρκαδ. || Φρ. Ἐφυγε σὰν ἀνεμοξουριά (τάχιστα) Ἡπ.
Ἐγινε ἀνεμοξουριά (ἐγινεν ἄφαντος) Μαντίν.

ἀνεμόξυλο τό, Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνέμη καὶ ξύλο.

1) Ράβδος κάθετος στηριζομένη ἐπὶ βάσεως, περὶ τὴν
ὁποίαν ὡς περὶ ἄξονα στρέφεται ἡ ἀνέμη Πελοπν. (Μεσσ.)
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμόκορμος. 2) Πληθ. ἀνεμό-
ξυλα, τὰ ξύλα ἐκ τῶν ὁποίων σύγκειται ἡ ἀνέμη Κρήτ.
(Βιάνν. κ.ά.)

ἀνεμοπάλουκο τό, ἰδ. ἀνεμο- 2.

***ἀνεμοπαρμένος** ἐπίθ. ἀνιμουπαρμένους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ παρμένος μετοχ. τοῦ
ρ. παίρω.

Ὁ παθὼν ἐλαφρὰν ἡμιπληγίαν. Συνών. *ἀνεμο-
κρουγμένος.

ἀνεμοπάτης ἐπίθ. ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Οἰονεὶ ὁ πατὼν τὸν ἄνεμον, ὁ τρέχων μετέωρος καὶ
δὴ ταχύπους: Ἄσμ.

Ποῖος θέλει μαῦρον ἄλοο, μαῦρον κι ἀνεμοπάτη;
Συνών. ἀνάφτερος, ἀνεμοκνυκλοπόδης, ἀνεμοπέ-
τακας, ἀνεμοπετάχτης, ἀνεμοπόδαρος, ἀνεμόποδας,
ἀνεμοπόδης, ἀνεμοσουριασμένος (ἰδ. *ἀνεμοσου-
ριάζω). Πβ. ἀνεμοπουλλίτσι.

ἀνεμόπαχνη ἡ, Ἀθῆν. ἀνεμόπαχνο τό, ΝΠολίτ.
Ἐκλογ. 177 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πάχνη.

Φάτνη ἵππου κατασκευαζομένη ὑψηλά, εἰς τὸ ὕψος
τοῦ στήθους του ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Γυρεύει βόιδα τοῦ ζυγοῦ, φοράδα τῆς καβάλλας,
γυρεύει κι ἀνεμόπαχνο νὰ τρώῃ ἢ φοράδα μέσα
ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν.

ἀνεμοπερπατῶ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. περπατῶ.

Βαδίζω ταχέως ὡς ἄνεμος: Ἄσμ.

Τρία ἄλογα ἔχω ἐγώ, τὸ ποῖο σ' ἀρέσει πᾶρε,
θέλεις τὸ γρίβα πᾶρε τον, θέλεις τὸ μαῦρο πᾶρε,
θέλεις τ' Ἀράπη τ' ἄλογο π' ἀνεμοπερπατάει.

ἀνεμοπέτακας ἐπίθ. Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνεμοπέτης καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ακας.

Οἶονεὶ ὁ πετῶν, ὁ διὰ τοῦ ἀνέμου φερόμενος, ταχύ-
πους: Ἐφυγε σὰν ἀνεμοπέτακας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμο-
πάτης.

άνεμοπετάχτης ἐπίθ. Κύπρ. ἀνεμοπετάσης Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. πετῶ. Ὁ τύπ.
ἀνεμοπετάσης παρὰ τὸν ἕτερον ἀόρ. ἐπέτασα.

Ἀνεμοπέτακας, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Τθαὶ φέρετε μου τὸν μαῦρον μου τὸν ἀνεμοπετάχτην.
Τθαὶ φέρετε μου τὸν μαῦρον μου τὸν ἀνεμοπετάσην,
μάρμαρα κάμνει κορναχτούς ᾗς τοὺς οὐρανοὺς τθαὶ πάσιν.

άνεμοπηγαίνω Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεμος καὶ τοῦ ρ. πηγαίνω.

Πηγαίνω εἰς τὸν ἄνεμον, ἐξαφανίζομαι: Ἄσμ.

Ὅλ' οἱ καλοὶ ποθάνανε καὶ ὅλοι ἐνεμοπήγαν.

άνεμόπιττα ἡ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πίττα.

Πρόχειρος πίττα τηγανιζομένη μόνον δι' ὕδατος.
Πβ. ἀνεμο- 1.

άνεμοπόδαρος ἐπίθ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,377 ΚΠΑ-
λαμ. Δωδεκαλ. Γύφτ. 58 — Λεξ. Μπριγκ. ἀνιμουπόδαρους
Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ ποδάρι.

Ταχύπους ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Μιὰ μάν' ἀνεμοπόδαρη φωτιά με τὸ μαστάρι
τὸ πότισε ᾗς τὴν ἔρημο...

(ἐνν. τὸ ἄλλογο) ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

Κι αὐτὰ φεύγουν σὰν πετούμενα | καὶ αὐτὰ κάνουνε σὰν κάποια
ξένα ἀγρίμα, ἀνεμοπόδαρη, | ταραμένα ἀπὸ δρολάπια
ΚΠΑλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμοπάτης.

άνεμόποδας ὁ, Ἄνδρ. Εὐβ. Κρήτ. Κῶς Μύκ. Νάξ.
Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Χίος ἀνεμόποδος Λεξ. Δεῖκ

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνέμη καὶ πόδας.

1) Ὁ ποὺς τῆς ἀνέμης, ἥτοι ὁ κατακόρυφος ἄξων,
περὶ τὸν ὅποιον στηριζόμενον εἰς τὴν βάσιν στρέφεται
ἡ ἀνέμη Ἄνδρ. Εὐβ. Κρήτ. Κῶς Μύκ. Νάξ. Ρόδ. Σέριφ.
Σίφν. Χίος — Λεξ. Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμόκορμος.

2) Ἡ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ ἀνέμη Λεξ.
Δεῖκ Συνών. ἀνεμόκολος, ἀνεμόποδο.

άνεμόποδας ἐπίθ. Κρήτ. ἀνεμοπόας Κύπρ. ἀνεμό-
ποδος ΔΣολωμ. 215

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πόδας.

Ταχύς εἰς τὸ βάδισμα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μαῦρε μου μαυρογόνατε, μαῦρε μου ἀνεμοπόα,
δύνεσαι τθαὶ περάσης με τῆς Τθύπρους τὸν λιμῶνα;
τὰ τέσσερά σου πέταλα χρυσᾷ νὰ σοῦ τὰ κάνω

Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμοπάτης.

άνεμοπόδης ἐπίθ. Ἦπ. Πόντ. (Κερασ.) — ΚΚρυ-
στάλλ. Ἔργα 2,53 Θηλ. ἀνεμοπόδα ΚΠΑλαμ. Ἀσάλ.
ζωή 79 Οὐδ. ἀνεμοπόδικον Πόντ. (Κερασ.) ἀνεμοπόδ'κον
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πόδι.

Ἀνεμόποδας, ὁ ἰδ.: Γρίβας ἀνεμοπόδης ΚΚρυστάλλ.
ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Χώρισον κ' ἔπαρεν ἀνεμοπόδ'κα | καὶ χρυσοκαλιβωμένα
(ἐνν. ἄλογα) Χαλδ. Ποιήμ.

Καὶ τὸ πουλλὶ σᾶς δίνει κάποιε τὴ χάρι

καὶ τὸν ἀέρα μιὰ νεαίδα ἀνεμοπόδα

ΚΠΑλαμ. ἔνθ' ἄν.

άνεμόποδο τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) Πάρ. Σίφν. — Λεξ. Αἰν.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνέμη καὶ πόδι.

Ἡ βάσις εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται ἡ ἀνέμη. Συνών.
ἀνεμόποδας 2.

άνεμοπούλλι τό, Κύθηρ. ἀνεμόπουλλο Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πουλλί.

Τὸ πτηνὸν ἀνεμογάμης, ὁ ἰδ.

άνεμοπουλλίτσι τό, Καππ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πουλλίτσι.

Πτηνὸν πετῶν εἰς τὸν ἄνεμον καὶ μεταφ. ἐπὶ ἵππου
βαδίζοντος ταχέως: Ἄσμ.

Φέρετε τὸ σπαθίτσι μου τὸ κόφτ' ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω,
φέρετε καὶ τὸ μαῦρο μου τὸ ἀνεμοπουλλίτσι.

Πβ. ἀνεμοπάτης.

άνεμόπραμα τό, ἰδ. ἀνεμο- 1.

άνεμοπύρι τό, Ἀθῆν. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κο-
ρινθ. Λακων. Οἶν. Φεν.) κ. ἄ. ἀνιμουπύρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πύρι.

1) Ἡ νόσος ἐρυσίτελας, πάθησις ὀξεῖα, καθολικὴ,
ἐμπύρετος καὶ ἐκδηλουμένη ὡς δερματίτις κυρίως εἰς τὸ
πρόσωπον Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων.
Οἶν. Φεν.) κ. ἄ.: Ἐβγαλε τ' ἀνεμοπύρι Καλάβρυτ. Συνών.
ἀγαθὸ 3, ἀερικὸ 45, ἀμπελοκλάδι 6, ἀνεμικὸ (ἰδ.
ἀνεμικὸς Β 15), ἀνεμοπύρωμα 1, πυρό. β) Τὸ
φυτὸν βούπλευρον τὸ θαμνώδες (bupleurum fructico-
sum) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae) χρησι-
μοποιούμενον ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ
ἐρυσιτέλατος Ἀθῆν. Συνών. ἀνεμοπύρωμα 2. 2) Καύ-
σων ὑπερβολικὸς τῶν θερινῶν μηνῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Πάνι οὔλα, τὰ ρούφ' ξι τ' ἀνιμουπύρι (ἐνν. τὰ σπαρτά).

άνεμοπύρωμα τό, κοιν. ἀνεμοπύρωμαν Κύπρ. Πόντ.
(Κερασ.) ἀνιμουπύρουμα βόρ. ἰδιώμ. ἴνιμουπύρουμα Μα-
κεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ πύρωμα.

1) Ἀνεμοπύρι 1, ὁ ἰδ., κοιν.: Ὁ δεῖνα ἔβγαλε τ' ἀνε-
μοπύρωμα. 2) Ἀνεμοπύρι 1 β, ὁ ἰδ., Μέγαρ. Πελοπν.
(Τρωφυλ.)

άνεμόρραβδο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνέμη καὶ ραβδί.

Ἡ κάθετος ράβδος, περὶ τὴν ὁποίαν στρέφεται ἡ ἀνέμη
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμόκορμος.

άνεμορριπή ἡ, Ἦπ. Ἴόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. Κεφαλλ.
κ. ἄ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,224 — Λεξ. Βλαστ. ἀνεμορρ'πή
Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ. Νάξ. ἀνιμουρρ'πή Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνεμος καὶ ριπή.

1) Βιαία τοῦ ἀνέμου πνοή, θύελλα, ἀνεμοστρόβιλος
ἔνθ' ἄν.: Φρ. Τὸ πῆρε ἡ ἀνεμορριπή (κατεστράφη) Ἦπ.
Ἐπῆγε τῇ ἀνεμορριπῇ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἴόνιοι
Νῆσ. Ἀσ' τα νὰ πάνε ᾗς τὴν ἀνεμορρ'πή! Ἰθάκ. Γίνηκε
ἀνεμορρ'πή καὶ ἀνεφταόρατη ἡ δεῖνα (ἐγινε ἄφαντος) Νάξ.
|| Ποιήμ.

... Τώρα κ' ἐσᾶς κ' ἐμένα

μᾶς ἄρπαξε τὸ σύφλογο καὶ ξεζευγαρωμένους

μᾶς δέρν' ἡ ἀνεμορριπή...

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμικὸς Β 1.

2) Ὁ διάβολος (διότι κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν τὸν
τυφῶνα προκαλεῖ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ὅποιον καὶ εὐρί-
σκεται ἐν αὐτῷ) Κεφαλλ.: Νὰ βῇ ἡ ἀνεμορρ'πή μέσα σου!
(ἀρά). Πήγαινε - σῦρε ᾗς τὴν ἀνεμορριπή! Συνών. φρ.
πήγαινε ᾗς τὸ διάβολο!

